

jeg maafte i denne Forbindelse tillade mig at erindre det høje Ting om, at da vi fidsit havde den personlige Indkomftftat til Forhandling her i Tinget, nemlig i Samlingen 1882—83, da der nemlig kom et Lovforflag fra det andet Ting, det faa kaldte Monradfte Lovforflag, blev det erkendt fra alle Sider her i Tinget, fom det var erkendt fra Folketingets og fra Regeringens Side, fra Hæretallets og fra Mindretallets Side, at den kommunale Bæftatning trængte i flere Hæenseender, og færlig med Hænfyn til den interkommunale Bæftatning, til at blive taget under alvorlig Overvejelse; men det blev ved Siden deraf fremhævet, at det den Gang forelagte Lovforflag var faa flet forberedt, faa mangelfuldt opløst, at det kunde ikke gaa an at lovgive paa det Grundlag. Man udtalte derfor det Haab, at Regeringen vilde tage Sagen i fin Haand og forberede et Lovforflag i den Retning. Lovforflaget blev imidlertid standstøt her i Tinget ved en Dagsorden, fom blev vedtaget med 40 Stemmer mod 13, og hvis Slutning lyder faaledes: „ . . . med fuld Erkendelse af, at en kommunal Bæftatning i flere Retninger, færlig i interkommunal Hæenseende, trænger til Reform, og i den Forventning, at Regeringen vil gøre de fornødne Skridt til at forberede og fremme denne, gaar Landstinget over til den næfte Sag paa Dagsordenen.“ Efter dette var det jo faa naturligt at vente, at man inden ret lang Tid fik et Forflag frem her i Rigsdagen i Retning af det, der var omtalt i Dagsordenen. Men der er gaaet 8 Aar fiden den Tid, og der har ikke fiden foreligget alvorlige Forsøg paa at faa den alvorlige kommunale Trang til mellemkommunal Bæftatning afhjulpen. Da 4 Aar vare gaaede, blev Forflag til et lille Tillæg til den Kjøbenhavnfte kommunale Skattelov fremfat her i Tinget i Samlingen 1886—1887, et Tillæg, fom navnlig omhandlede Bigningskommissionens Udvidelse, men dette Forflag rørte ikke i mindfte Maade ved det Spørgsmaal, fom havde ftaaet paa Dagsordenen mange Aar tidligere. Jeg tillod mig, da dette Forflag var fremme til Behandling her i Tinget, at erindre om, at det store Hovedspørgsmaal mere og mere trængte til en Løsning. Jeg fik den Gang det Svar, at det var en Slags Mølleftenspolitik, jeg her gjorde mig til Ordfører for, idet jeg nemlig vilde hæfte adftillige store Ting til dette lille Lovforflag, fom kun vilde tjene til at ødelægge og standfe det, og det var dog et paatrængende nødvendigt Forflag; der var ikke i det Tale om Principforandringer, men det var kun en lille Lejlighedslov. Men da faa dette Forflag kom over i

det andet Ting, tillod man fig dog der at komme ind paa denne Mølleftenspolitik, idet man — og jeg mener med Rette — fremdrog de Hovedindvendinger, der kunde gøres mod den kommunale Bæftatning i det hele taget, og i Udvalget i det andet Ting tog man i øvrigt fat paa Behandlingen af disfe Spørgsmaal for at faa en Løsning af dem. Man var temmelig vidt i Arbejdet, men dette blev faa afbrudt ved, at der blev truffet en Slags Overenskomst mellem Indenrigsministeren og det andet Tings Udvalg om en Slutningsparagraf til Lovforlaget, fom gif ud paa at bestemme, at inden Udgangen af 1890 ftulde Regeringen fremlægge Lovene af 19de Februar 1861 med Tillæg i Form af en ny Lov til Drøftelse for Rigsdagen, og af Hænfyn hertil lod man Sagen falde den Gang og lod fig nøje med i det andet Ting at vedtaae dette lille Tillæg. Nu er der gaaet 4 Aar fiden den Tid. Da nu dette Lovforflag blev anmeldt, var der adftillige af os, der med Rette mente, at der nu endelig kom et Forflag til Løsning af de store Spørgsmaal, fom faa tit havde været paa Dagsordenen, ogsaa i Samlingen 1886—87. Men da Forlaget faa kom frem, vifte det fig, at det indeholdt intet fom helst i den Retning. Det indeholder — fom jeg allerede har fagt — kun en Samling af nugældende Bestemmelser, og jeg kan ikke fe, at der er noget bundet derved, i alt Fald ikke noget nævneværdigt. Da jo alle disfe Bestemmelser findes i Lovene af 19de Februar 1861 og 1fte April 1887, faa kan jeg ikke fe, at der er noget færlig bundet ved at samle disfe to Loves Bestemmelser i een Lov. Jeg finder derfor, at naar nu alftaa Spørgsmaalet om den kommunale Bæftatning i Kjøbenhavn foreliggaer for Rigsdagen, faa er der Grund for Rigsdagen — dette Ting faa vel fom det andet Ting — til at tage det gamle Spørgsmaal op. Thi er det faa, at Trangen var stor i 1882—83, hvilket jo alle den Gang erkendte, faa maa vi viftnof være enige om, at Trangen ikke er mindre nu efter 8 Aars Forløb. Kommunefkatten ftiger jo ftærkere Aar for Aar, og jo ftærkere den ftiger, jo mere fremtrædende blive de Uregelmæssigheder og Uretfærdigheder, der ere i den nu beftaaende Bæftatning. Jo længere Tid der alftaa gaar, des større bliver Trangen, og des større Opfordring, mener jeg, der er for Rigsdagen til at komme ind paa disfe Hovedspørgsmaals Behandling. Nu er det ikke min Hænfigt at opholde det høje Ting ved vidtløftig at indlade mig paa en Behandling af disfe Hovedspørgsmaal. De have været behand-